

A. CONCETTINA * * * *

MAESTRA

Στεργιάς, βουνά καὶ πέλαγα
 Ἐν ἴσας μᾶς χωρίζουν
 Κί ἀπέραντα διαστήματα
 Σκληρὰ μᾶς βασανίζουν,
 Ἐχουν φτερά οἱ πόθοι μας
 Φτερά οἱ λογισμοί μας,
 Κ' εἶν' οἱ οὐρανοὶ δικοί μας
 Γὰ νὰ συναντηθοῦν.

Στέρνει τὸ φῶς ἡ ἀγάπη μου
 Τοῦ φεγγαριοῦ σ' ἔσένα,
 Ἀμέτρητα φιλήματα
 Στὴ λάμψη του κρυμμένα.
 Σοῦ στέρνει μὲ τὰ κύματα
 Τὰ δάκρυα ποῦ σκοποῦνε,
 Ὅταν ἐσὲ ποθοῦνε
 Τὰ μάτια μου νὰ ἰδοῦν.

Κί ἐνῶ ὁ νοῦς μου ἀκούραστα
 Σ' ἀναζητᾷ στὴ πλάσι
 Καὶ ἡ ψυχὴ μου δλόχαρη
 Ζητεῖ νὰ σ' ἀγκαλιάσῃ,
 Τόσο πλανᾷ ὁ πόθος μου
 Γὰ σὲ τὴ φαντασίᾳ μου
 Ποῦ μὲς στὴν ἀγκαλιά μου
 Θαρρῶ πῶς σὲ κρατῶ.

Θαρρῶ πῶς τὴν οὐράνια
 Ἐμπρός μου ἔχω μορφή σου,
 Καὶ τὴ πνοή σου γύρω μου
 Γροικῶ μὲ τὴ φωνή σου.
 Τὰ χεῖλη σου αἰσθάνομαι
 Στὰ χεῖλη μου ἐπάνω
 Κ' εὐτυχημένος φθάνω
 Μ' ἐσὲ στὸν οὐρανό.

Κ' ἐνῶ στὴ γῆ τὰ μάτια μας
 Ποτὲ δὲν ἰδοθήκαν
 Ὅνειρα, πόθοι, ἐλπίδες μας
 Τόσο σφικτὰ ἐνωθήκαν,
 Ποῦ ἡ ζωὴ μου ἀχώριστη
 Ἀφ' τὴ ζωὴ σου μένει
 Μ' ὅλον ποῦ χωρισμένοι
 Ζοῦμαι κ' οἱ δυὸ μακρὰ.

Se monti, piani e pelaghi
 Dividonci, mio bene,
 E spazi interminabili
 Ci recan doglie e pene,
 I nostri cor s' impennano,
 S' impennano i desiri
 E un ciel co' suoi zaffiri
 È dato a noi plasmar.

T' invia l' amor mio vigile
 I raggi della luna ;
 Entro il suo disco argenteo
 Quanti miei baci aduna !
 E allor che l' alma scorgerti
 Agogna un sol momento.
 Il pianto ed il lamento
 Ti recan l'aura e il mar.

Oh quante volte estatico
 Col core affranto e oppresso
 Bramo anelante stringerti
 In un cocente amplesso :
 Il mio desir recondito
 Tanto il pensier disvia,
 Che t' offre all' alma mia
 Qual ti stringessi al sen.

Mirar tuo viso sembrami
 E la corvina chioma,
 Sentir tua voce angelica,
 Del bacio tuo l' aroma,
 I labbri, i volti fondersi
 Arsi in un foco istesso,
 Ed al tuo dolce amplesso
 Aprirsi un ciel seren.

Se non ti vidi, ahì misero !
 Nell' universa terra,
 Tante speranze e immagini
 La mente abbraccia e serra,
 Che al mio penoso vivere
 E il viver tuo congiunto
 Comunque sia disgiunto
 Da monti, piani e mar.

Στεργιαίς, βουνὰ καὶ πέλαγα
 "Αν μᾶς χωρίζουν τώρα,
 Θὲ ν' ἀληθέψη τ' ὄνειρο
 Καὶ θὲ νάλθη ἡ ὄρα
 Ποῦ στή γλυκειά σου, ἀγάπη μου,
 Καὶ μαγικὴν ἀγκάλη
 Θὰ γύρω τὸ κεφάλι
 Ναυθῶ τὴν εὐτυχιά.
 (Ζάκυνθος)

Se monti, piani e pelaghi
 Dividonci, mia speme,
 Il di verrà che il vivere
 Trascorreremo insieme,
 Che nel celeste fascino
 Del seno tuo pietoso,
 E giubilo e riposo
 Il cor saprà trovar.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Traduz di STEFANO MARZOCCHI

ΕΡΩΣ — ΓΑΜΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΕΣ

— Ὁραία γυνὴ εἶναι παράδεισος τῶν ὀφθαλμῶν, κόλασις τῆς ψυχῆς καὶ πορρωτάθειον τοῦ βελαντιῦ.

— Ἡ ὀραιότης τῆς γυναικὸς εἶναι λεπτότατος καρπός, ὅστις ἀξάνει πανταχοῦ σχεδόν, ἀλλὰ δὲν ὀριμάζει ἢ μόνον ἐπὶ τὴν συζυγικὴν οἰκίαν.

— Ὁ Γάμος ὀμοιάζει, ὅπως τὰ παράσημα. Ὅποταν δὲν ἔχει τις τοιαῦτα, φωνάζει ἐναντίον των, μόλις ὅμως παρασημοφορηθῆ, συγχαίρει ἑαυτόν.

— Ὁ Γάμος σήμερον εἶναι ἡ μόνη βιομηχανικὴ ἐπιχείρησις εἰς τὸν κόσμον. Ἄλλοτε κυρίως ἦτο ἡ βιομηχανία τῆς ἀριστοκρατίας, σήμερον ὅμως τὸ ἐμπόριον τοῦτο ἐπεξετάθη εἰς ἀπάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις. Πανταχοῦ βασιλεύουσιν αἱ συνθήκαι τοῦ πόνου ἔχει.

— Εἰς οὐδὲν ἀρκεῖται ὁ ἔρως "Ἐχομεν τὴν εὐδαιμονίαν, ζητοῦμεν τὸν Παράδεισον" ἔχομεν τὸν Παράδεισον, ζητοῦμεν τὸν οὐρανόν.

— Ὁ θανασιμώτερος ἔχθρος τῶν ἀσχημῶν γυναικῶν εἶναι τὸ κάτοπτρον.

— Τὸ γλυκύτερον φιλοφρόνημα, ὅπερ δύναται ν' ἀποτείη τις εἰς δυσσεθὴ κυρίαν εἶναι: Νὰ τῇ ἀνακοινώσῃ: «Εἶμαι μόνωψ.»

— Ὁ ἔρως νέμεται καρδίας καὶ . . . βλακειάς.

— Ἡ λύσσα τοῦ κυνὸς ὀδηγεῖ εἰς τὸν Πατέρ. Ἡ λύσσα τοῦ ἔρωτος εἰς τὸ . . . βροφκομεῖον.

καρὰ σ' ἐκείνον π' ἀψηφῆ
 τῆς γυναικὸς τὴν εὐμορφιά!

— Ἐξ ὅλων τῶν ἰδιοτήτων τὰς ὁποίας ἀποδίδουσιν εἰς τὴν καρδίαν, μία εἶναι ἀληθής "Ὅτι χρησιμεύει ὡς ἀρίστη τροφή τῶν κοσιφῶν.

— Αἱ τρεῖς γλυκύτεραι συγκινήσεις τῆς ζωῆς εἶναι τὸ πρῶτον φίλημα τῆς ἀγαπομένης γυναικὸς τὸ πρῶτον κλαυθμῆρισμα τοῦ πρώτου τέκνου τὸ πρῶτον χρῆμα τ' ὁποῖον ἐκέρδισε τις διὰ τῆς ἐργασίας του Καὶ τὰ τρία εἰσὶ τὰ τιμαλφέστερα τοῦ ἀνθρώπου.

— Ἐπάρχει βάρδος ζοφερότερον παρὰ τὰ σκότη τῆς νυκτὸς εἶναι ἡ νύξ τῆς καρδίας

— Ὁ Γάμος εἶναι δεσμός ἐν ὀραίξει ἢ ἐλπίς, διατηρεῖ ἢ εὐτυχία καὶ ἰσχυροποιεῖ ἢ καταδρομὴ τῆς τύχης

— Ἡ γυνὴ εἶναι ἄγγελος πεπτανικός . . . ἐπὶ τῆς γῆς Κατὰ τοὺς μισογύνους, αἱ γυναῖκες ἔχουσι τι κοινὸν πρὸς τοὺς δαίμονας, εἶναι τὸ φόβητρον τῶν ἀνδρῶν.

— Ἡ τιμὴ τῶν γυναικῶν συχνάκις διαφυλάσσεται καλλίτερον ἕνεκα τοῦ γυναικεῖο ἐγαῖσμου ἢ τῆς ἀρετῆς των

— Ἡ πάντοτε ἀληθὴς γυνὴ μᾶς σύρει πρὸς τὰ πρόσω.